ədalət.- 2021.- 17 iyul.- S.22.

Oqtay Abdulla

BƏNÖVŞƏ

Adəmdən indiyə susursan nədən,
Gizlənib gözündə həyan bənövşə!
Sevilib sevmək də qismətindədir,
Yan keçməz ətrini duyan bənövşə!

Bu təbim, bu ruhum oynadır yenə,
Elə vurulmuşam sənin hüsnünə.
Əymisən boynunu nədən köksünə?
Sözüm var vəsfinə dayan, bənövşə!

Mirvari misralar qismətindədir,
Sənin ucalığın ismətindədir.
Çox sözüm sinəmdə həsrətindədir,
Qəflət yuxusundan oyan bənövşə!

Danışım, nə deyim, söyləyim sənə,
Fikirin göylərdə, xəyalda yenə.
Bu halın pərişan, dərd olub mənə,
Uçubmu dağların, qayan bənövşə!

Sevgimi, eşqimi ara sözümdə,
Hüsnü gözəlliyin nurdu gözümdə.
Arasan bu saat, deyləm özümdə,
Duyğumu, hissimi duyan bənövşə!

SORAĞINDAYAM

Gözlərim yollarda, qulağım səsdə,
Bir saçı sünbülün sorağındayam.
Qonağım olaydın günün birində,
Bu şair könlümün sarayındayam.

Ömrümüz çox qısa, səbrimi kəsir,
Mürgüsüz ağrılar canımda gəzir.
Bir dünya telimə hey sığal çəkir,
Zamanın gərdişin darağındayam.

Mən olum qurbanın, qoy olum neynək,
Hər anın, hər ayın, ilin mübarək.
Eybin də gözümdə görünər nur tək,
Ocağın tonqalın marağındayam.

Hər qələm götürən anlamaz məni…
Çömçələr, qaşıqlar bulamaz məni.
Yandırmaz hər atəş, qalamaz məni,
Son ünvan məzarım yarağındayam.

Bu yolda dərd-kədər, qəm-qüssə yesəm,
Qurusun dil-ağzım bir kəlmə dinsəm.
Dərd deyil a dostlar, bu dərdlə ölsəm,
Sevgilim, Vətənin torpağındayam.

QAYTAR

Tanrıya hər kəs, eyləsə biət,
Var orda ehtiram, böyük məhəbbət.
Olaydı nəsibim, nə dərdim fəqət,
Allahım, sən məni özünə qaytar.

Şair var gəlişi, gedişi naşı,
Çiyninin üstündə görürəm daşı.
Allahım, sən məni gözündən daşı,
Allahım sən məni gözümə qaytar.

Şair var imzası möhürsüz olur,
Şair var ölümü döyüşsüz olur.
Şair var ölümü ölümsüz olur,
Allahım sən məni dözümə qaytar.

Şair var nəfəsi tanımır sərhəd,
Sözün xiridarı verərsə qiymət.
Oynadır ruhumu oynadır fəqət,
Allahım sən məni izimə qaytar.

Tanrım özü vermiş şairə qiymət,
Şairə ehtiram, şairə hörmət.
Şairin nəfəsi, sözü şeiriyyət,
Allahım sən məni sözümə qaytar.

Qəlbimin işığı, gözümə nursan,
Yerdə də, göydə də hər yerdə varsan.
Allahım, mən azıb yolumdan sapsam,
Allahım, Oktayı özünə qaytar.

KÜSMÜŞƏM

Nə dərə günahkar, nə duman, könlüm,
Ətirli çiçəkdən, güldən küsmüşəm.
Bu hüsnü gözəllik çaşdırdı məni,
Hər sözü şəkərdən, dildən küsmüşəm.

Sözü var mirvari, gül butasınnan,
Saz düşdü könlümə el havasınnan.
Köç edər dağlara el-obasınnan,
Ay ellər, demədim eldən küsmüşəm.

Heyranlıq duymuşam söz qüdrətinnən,
Yerlərin, göylərin səltənətinnən.
İnciklik duymadım göy qübbəsinnən,
Ədası hündürdən, zildən küsmüşəm.

Bir şikar oxladın, gəzdim yaralı,
Bir biləydim hansı eldən, haralı,
Yozmayın sözümü söz adamları,
Bir zülfü gecədən, teldən küsmüşəm.

Çox varmışam yaxşı-pisin fərqinə,
Haqq alıbsa, sözüm yoxdur qəhrinə.
Bu dünyanın görən mənlə dərdi nə,
Mən elə özüm də məndən küsmüşəm.